

D ů v o d y:

Zda dovolací rekurs Antonie B-ové jest přípustný, závisí jedině na tom, zda výkon nároku Josefa B-a, by mu nezletilá dcera byla matkou vydána, byl povolen podle § 19 nesp. říz., či podle předpisů exekučního řádu. Rozdíl mezi exekucí podle exekučního řádu a exekucí podle předpisů nesporného řízení jest ten, že, nehledíc k tomu, že v řízení nesporném lze výkon naříditi podle § 19 první odstavec nesp. říz. též z moci úřadu, při exekuci podle exekučního řádu soud, u něhož věc byla zahájena v první stolici (§ 4 čís. 3 ex. ř.) nebo soud exekuční (§ 4 poslední odstavec ex. ř.), povoluje exekuční prostředky podle exekučního řádu přípustné a exekuční soud je vykonává, kdežto při exekuci podle předpisů nesporného řízení povoluje a vykonává donucovací prostředky, uvedené v § 19 odstavec první a druhý nesp. říz., které uzná za vhodné, vždy soud, který vydal opatření, jež má býti vykonáno. V souzeném případě byla, jak z usnesení jest zřejmo, k vykonání nároku Josefa B-a okresním soudem povolena exekuce podle exekučního řádu. Toto usnesení bylo rekursním soudem potvrzeno, takže soud první stolice dovolací rekurs právem podle § 78 ex. ř. a §§ 528 a 523 c. ř. s. zamítl (správně odmítl) jako nepřípustný. Je-li dovolací rekurs proti povolení exekuce nepřípustný, nelze nejvyššímu soudu ani zkoumati, zda exekuce byla správně povolena podle exekučního řádu, či zda měla býti povolena podle předpisů nesporného řízení.

Čís. 8264.

Ztráta způsobilosti k výdělku po smíru o výživném odůvodňuje nárok manželky na zvýšení výživného, byl-li smír ujednán se zřetelem na poměry v době smíru.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R I 628/28.)

Při dobrovolném rozvodu manželství od stolu a lože v roce 1923 zavázal se manžel platiti manželce výživné měsíčních 350 Kč. Žalobu, již se domáhala manželka na manželův placení zvýšeného výživného měsíčních 600 Kč, ježto se stala k výdělku nezpůsobilou, kdežto majetkové poměry manželovy se zlepšily, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále o žalobě jednal.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

V rozhodnutí sb. n. s. čís. 5484, jehož se stěžovatel dovolává, se sice praví, že žalobkyně, která se domáhá zvýšení výživného, protože je pro churavost neschopna výdělku, nemůže tuto okolnost uplatňovati,

by docílila změny sjednané úmluvy, poněvadž mohla počítati s tím, že nebude vždy zdráva a schopna výdělků. Odůvodněn jest však výrok, že mohla s tím počítati, že se stane neschopnou k výdělků, úvahou, že sama tvrdila, že žalovaný byl příčinou toho, že její zdraví je podlomeno a že se hned po zrušení manželského společenství musila dáti léčiti, takže jest patrné, že se u žalovaného roznemohla. Šlo tedy v tomto případě o jiný skutkový stav, než jaký jest podkladem souzeného případu. Neboť v souzeném případě opírá žalobkyně nárok na novou úpravu výživného právě o tvrzení, že v době smíru byla s to, by si přivydělala, čeho se jí na slušnou výživu nedostávalo, že však po smíru stala se k výdělků neschopnou. Okolnosti, z nichž by vyplývalo, že žalobkyně musela již v době smíru s tím počítati, že se stane neschopnou pracovati, nebyly tvrzeny. Ztrátu způsobilosti k výdělků, nastalou po smíru, pokládá odvolací soud právem za podstatnou změnu, která může odůvodniti nárok žalobkyně na zvýšení výživného, když smír o výši výživného byl ujedнан jen se zřetelem na poměry v době smíru a žalobkyně tehdy byla práce schopna. Z toho, že žalobkyně v době rozvodu a smíru vedlejšího výdělků skutečně neměla, nelze usuzovati, že strany nepočítaly s pracovní způsobilostí žalobkyně jako zdrojem příjmů. Poněvadž jde o novou úpravu výživného, nutno zjistiti též úhrnné příjmy žalovaného, tedy i, kolik činí zpropitné, které prý žalovaný dostává, pokud toto, jak odvolací soud správně poznamenává, má povahu trvalého zdroje příjmů. Doznáním žalobkyně, že zpropitné jest stejné, jako v době smíru, není jeho výše zjištěna.

Čís. 8265.

Slovní ochrannou známku zapsanou do známkového rejstříku lze pojmouti jako dodatek do firmy, nikoliv však slovo, vyskytující se ve známce obrazové.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R II 238/28.)

Rejstříkový soud povolil do obchodního rejstříku zápis firmy »Hostýn, továrna na svíce a voskové zboží Ř. a spol. v B.«. Rekursní soud zápis nepovolil. Důvody: Do usnesení, jímž zápis firmy byl povolen přes odpor firmy V. Z. a syn, první moravská továrna na voskové zboží a svíce v B., podala tato firma stížnost, které nelze upříti oprávnění. Především jest uvážiti, že firma veřejné obchodní společnosti, o kterou tu jde, má obsahovati (nejsou-li do ní pojata jména všech společníků) jméno jednoho společníka s přídavkem, kterýmž se naznačuje, že je to společnost čl. 17 obch. zák. Firma žadatelky tedy zní »Ř. a spol.«. Kromě toho dovoleny jsou k firmě přídavky, jimiž se přesněji naznačuje osoba nebo živnost (čl. 16 druhý odstavec obch. zák.). Za takový přídavek k firmě v tomto případě považovati jest slova: »továrna na svíce a voskové zboží«. Firmě tohoto znění nemohla by stěžo-